

[Estrup]

nomiske problemer. Arbejdsministeren var inde på, at nu havde vi jo fået øget investeringerne så meget, at vi stort set var tilbage til niveauet i 1960erne og begyndelsen af 1970erne, men dér må jeg korrigere arbejdsministeren. Det er ikke rigtigt. Vi er ikke nået tilbage til niveauet fra 1960erne eller 1970erne. Hvis man kigger på tallene fra 1974, så var bruttoinvesteringerne som andel af det, man kalder bruttofaktoriindkomsten, på godt 25 pct. I 1984 var andelen 18½ pct. Der er sandelig et godt stykke vej endnu, og selv om det måtte være gået fremad, som vi alle kan se, i 1985, så er vi langtfra nået op på det niveau, som er nødvendigt for at skaffe den nødvendige kapital og de nødvendige arbejdspladser. Jeg synes, det er en væsentlig konstatering, at her har regeringen, her har vi alle sammen et problem, som skal løses.

En del af dette problem er samtidig at skabe den tilstrækkelige opsparring. Også på opsparingsområdet er vi væsentligt bagud i forhold til, hvad vi var, før den såkaldte krise satte ind. I 1974 var bruttoopsparingen som andel af bruttofaktoriindkomsten næsten 29 pct. I 1984 er andelen godt 22 pct.

Det er forhold, som vi må finde løsninger på, og det er jo bl.a. også her, vi ser betalingsbalanceunderskuddet afspejlet, hvilket jeg heller ikke tror regeringen vil prøve at bortforklare. Men så længe regeringen kun foreslår frivillige ordninger, er vi i den situation, at vi ikke har nogen garanti for, at disse ordninger hjælper med til at øge opsparingen i samfundet.

Dette er en af de vigtige økonomiske ting, som vi må have løst i den kommende tid, og jeg tror ikke, regeringen står sig ved at følge den strategi, som tilsyneladende er lagt i Arbejdsgiverforeningen, om, at jo mere kontant udbetaling man kan få i ordningerne, desto bedre. Dette er hverken fornuftigt ud fra det overordnede ønske om at øge medbestemmelsen eller ud fra hensynet til at skabe en bedre samfundsøkonomi. Det synes jeg regeringen skal overveje. Jeg tror ikke, man kan klare sig blot med optimisme og en laden stå til, hvilket jeg synes var det, arbejdsministeren hovedsagelig sagde. Jeg synes, det er en defensiv holdning, og selv om arbejdsministeren sluttede af med at åbne for forhandlinger, når det omtalte udvalg var færdig med sine overvejelser, synes jeg ikke, at dette er tilstrækkeligt. Vi må vide, hvad det er, vi

skal forhandle om. Vi kan ikke blot forhandle om frivillighed. Det kan jo lade sig gøre uden videre, og hvis det er nogle skatteregler, er det jo i hvert fald ikke med arbejdsministeriet, vi skal diskutere dem. Hvad er det, vi skal diskutere med arbejdsministeren? Det synes jeg vi skal have noget at vide om.

Dernæst vil jeg gerne sige nogle ord om det socialdemokratiske forslag. Jeg synes, vi har fået konstateret i dag, at der på en række punkter er meget store ligheder. Jeg synes, hr. Svend Auken meget udmærket ridsede de punkter op, hvor vi kan være enige. Der er væsentlige punkter, som vil kunne danne basis for et fælles oplæg. Jeg synes på den anden side heller ikke, vi skal lægge skjul på, at der også er forskelle. Der er ting, som vil være vanskelige at få løst, og det er klart, at spørgsmålet om fondsdannelser ikke er løst endnu.

Jeg tror, vi i det radikale venstre har det sådan, at når vi læser, hvad socialdemokratiet skriver i forslaget, så er vi overordentlig enige, men når vi ser, hvordan de konstruerer modellen, så bliver vi meget betænkelige. Ligesom hr. Ole Henriksen har jeg nemlig følelsen af, at meget af det, som ligger i overskudsdelingen, faktisk kunne ende i de amtslige fonde og dermed ikke indgå i en medbestemmelse og en demokratisering af beslutningerne på de enkelte virksomheder.

Jeg tror, det er afgørende i forhold til fondsspørgsmålet, at vi kan skabe en garanti for den demokratisering og den medbestemmelse, som jeg mener er visionen og den nødvendige vision i de forslag, som vi har til behandling.

Der er også et andet punkt, hvor vi nok må sige, at vi ser lidt forskelligt på verden, nemlig spørgsmålet om, hvor meget økonomisk incitament der skal være. Fra radikal side føler vi nok – og det gjorde fru Lone Dybkjær jo meget klart opmærksom på – at en ordning, der bygger på overskudsdeling, men ikke rummer nogen form for incitamenter for de ansatte, kan have det lidt svært. Hvordan skal man kunne få interesseret de ansatte i sammenhængen mellem deres egen indsats og overskudsdelingen på den måde?

Men på det punkt åbner socialdemokratiet jo netop for en diskussion og siger, at det har de ikke lagt sig fast på, så jeg tror, at vi også her har mulighed for at snakke os til rette.